

Tiểu Nam, Tiểu Nam

phonglamlactuyet.wordpress.com

© haru.

Copyright © 2003

Illustration

Ebook này được chế tạo vì mục đích phi lợi nhuận và đã được sự đồng ý của dịch giả. Mong rằng các bạn khi thưởng thức ebook này sẽ có được những phút giây thực sự thư giãn đúng như mong muốn của dịch giả và người làm ebook. Mọi hành vi sao chép sang bất cứ đâu mà không được phép của chính chủ , đều là sai phạm.

Tiểu Nam, Tiểu Nam

~*~

Tác giả : Vô danh

~*~

Người dịch : Phong

~*~

Làm ebook : jackreacher1994

~*~

Nguồn : <http://phonglamlactuyet.wordpress.com/>

~*~

Độ dài : 15 chương

~*~

Giới thiệu :

*Đây là một câu chuyện hài, ngắn, về một cô gái rất cá tính , HE
Số phận sau khi bị đá của Tiểu Nam... Khi cần buông tay sẽ buông tay, khi cần bảo vệ
tình yêu thì sẽ dũng cảm bảo vệ.*

~♥๐.....**Mục Lục**.....๐♥~

ღღღღ

[Chương 1 : Đột ngột chia tay](#)

[Chương 2 : Xả stress xong vẫn phải kiên cường](#)

[Chương 3 : BMW đẹp trai](#)

[Chương 4 : Lại gặp anh BMW đẹp trai](#)

[Chương 5 : Leo núi](#)

[Chương 6 : Tìm được tổ chức rồi](#)

[Chương 7 : Tiểu Phiên dao động rồi !](#)

[Chương 8 : Câu chuyện bạo lực làm bị thương người của Tiểu Nam](#)

[Chương 9 : Hành trình chạy trốn của nỗi đau](#)

[Chương 10 : Về nhà và dự tiệc](#)

[Chương 11: Đàn bà đánh đá cũng cần phải có tố chất](#)

[Chương 12: Buổi tiệc náo nhiệt](#)

[Chương 13: Thực ra cháu là diễn viên](#)

[Chương 14: Mẹ già lộng lẫy đi dự tiệc](#)

[Chương 15 : Mẹ già đi shopping](#)

Chương 1 : Đột ngột chia tay

Câu chuyện bắt đầu từ một hôm chủ nhật.

Tôi và bạn trai, đã sống cùng từ hồi đại học.

Khi mới bắt đầu cũng lãng mạn lắm, đã nếm trải hết tất cả mùi vị cuộc sống của nam và nữ, tốt nghiệp đại học rồi bước vào xã hội, công việc bắt đầu bận rộn, cuộc sống cũng dần dần trở nên vô cùng nhạt nhẽo.

Dường như chúng tôi sắp trải qua giai đoạn nói chuyện kết hôn, bàn chuyện gia đình thì phải, mẹ cho tôi một khoản tiền, tu sửa nhà cửa cũng một tay tôi làm, về cơ bản, chỉ đợi chọn ngày đẹp là gả đi. Ngày tháng thật tuyệt vời.

Bạn trai tôi, Tiểu Tản, sau buổi tụ họp ở đại học trở về, không được bình thường cho lắm, ngày ngày cứ ngây người ra, coi điện thoại như bảo bối, chuyện riêng trở nên nhiều hơn, lên mạng không cho người khác nhìn, những biểu hiện này chắc chắn là tiêu chuẩn điển hình cho việc có bồ.

Đương nhiên là tôi phát hiện ra chuyện này. Nhưng mà, chuyện tình cảm nói thế nào được nhỉ? Ở bên nhau 6 năm, nói đến tình cảm có thì cũng có, chỉ có điều, cũng không thể tránh được mệt mỏi.

Tôi rất muốn tìm cơ hội nói chuyện với anh ấy, cả hai cùng giải bày, đây mới là cách hay.

Nhưng không thể tin được là chuyện đã xảy ra rồi.

Tối, Tiểu Tản lấy hết dũng cảm nói với tôi: “Tiểu Nam, chúng ta chia tay đi”.

Tôi sững lại, đầu óc trống rỗng, trân trân nhìn người đàn ông trước mặt: “Anh nói cái gì?”.

“Chúng ta chia tay đi, anh nói chúng ta chia tay đi”.

Tim đau quặn thắt,, thế nhưng tôi biết, khóc trước mặt người đàn ông không yêu mình là một sự nhục nhã!

Tôi cười, tôi mỉm cười, cố gắng nói với anh ta bằng giọng bình tĩnh: “Chia tay à, được thôi. Có thể cho em biết vì sao không?”.

Có lẽ là nụ cười của tôi đã cổ vũ cho anh ta, anh ta lấp bắp kể với tôi chuyện hôm họp mặt đại học. Hôm đó anh ta đã gặp Tiểu Vy, trước đây là em gái anh ta, cô ấy luôn yêu ,chờ đợi anh ta. Anh ta nói anh đột nhiên phát hiện ra, mình cũng rất yêu cô ấy, và hai người họ bên nhau rồi.

Ồ, hóa ra là thế.

Tôi cười: “Không sao, không sao, em tác thành cho hai người, tình yêu vĩ đại ghê, em bị cảm động rồi này”.

Thực sự, tim tôi thực sự rất đau.

Nhưng tôi biết, vào lúc này, khóc lóc kêu gào thảm thiết cũng không thể giành lại trái tim của người đàn ông đã bị kẻ thứ ba đánh cắp. Chỉ là, mẹ tôi mua nhà cho tôi rồi, khi đó vì chúng tôi nên mẹ đã cho cả tên anh ta vào. Tôi nhất định không được đánh mất lý trí vào lúc này, không có tình yêu là mất hết.

Trong lòng âm ức nói với anh ta: “Tiền tiết kiệm cho anh hết, với lại mẹ em đã mua nhà cho anh, ngày mai chúng ta sẽ chuyển hết sang tên anh”.

Tôi nhìn người đàn ông mình đã yêu sáu năm trời, tôi tức đến mức chỉ muốn trút giận.

Lúc này điện thoại anh ta đổ chuông, anh ta xấu hổ đưa mắt nhìn tôi.

Tôi cười: “Không sao, không sao”.

Anh ta ra ngoài thì thầm một lúc giống y như hồi đầu yêu tôi.

Ra khỏi nhà.

Tôi không ngừng bước.

Tôi cần phải xả stress!

Tôi tới chợ đêm mua đồ, mặc kệ chủ quán nói giá thế nào tôi đều trả giá năm tệ! Việc chưa bao giờ dám làm bây giờ tôi có dũng cảm để làm rồi. Điều khó tin là, bà chủ lại bán cho tôi chứ! Xách đồng quần áo năm tệ ra về, tôi bắt đầu vượt đèn đỏ.

Một anh cảnh sát trẻ túm tôi lại, tôi gườm gườm nhìn anh ta, tôi phải xả stress.

Cảnh sát: “Cô gái, cô vượt đèn đỏ, cô làm thế này là vô trách nhiệm với bản thân mình!”.

Tôi: “Chết tiệt, tôi có trách nhiệm với bản thân thì tôi mới vượt đèn đỏ chứ”.

Cảnh sát: “Phía trước không xa là đường dành cho người đi bộ, đi chỗ đó cho an toàn”.

Tôi: “Đi lên phía trước phải lượn mấy vòng? Phải lãng phí bao thời gian của tôi? Lãng

phí thời gian là lãng phí sinh mệnh, dựa theo thái độ chịu trách nhiệm về bản thân của tôi, đương nhiên tôi phải vượt đèn đỏ”.

Cảnh sát: “Thế nhưng, vượt đèn đỏ rất nguy hiểm, nhớ may xảy ra tai nạn thì không lường trước được...”.

Tôi: “Vượt đèn đỏ chỉ là có khả năng xảy ra tai nạn, thế nhưng đi tới đường đi bộ nhất định sẽ tốn thời gian, giữa khả

năng và nhất định, dựa theo thái độ chịu trách nhiệm về bản thân của tôi, tôi đương nhiên chọn khả năng”.

Cảnh sát: “Thế nhưng, thế nhưng, thế nhưng...”.

Tôi: “Chú em, mới làm à?”.

Vì thế mà nói, xinh đẹp rất có lợi, tôi luôn nghi ngờ rằng, hành vi bất bẻ thế này vậy mà không ai làm gì được cô ấy!

Thật là, cái số chó mà cũng tốt gói!

Chương 2 : Xả stress xong vẫn phải kiên cường

Đi mệt rồi, không muốn đi nữa rồi.

Tôi chạy tới nơi không có người, đối mặt với quang trường rộng lớn.

Tôi gào to.

Tôi X. *(đại loại là f**k)*

Cư dân trên tầng bắt đầu có người ném chai.

Tôi hoảng loạn chạy biến.

Tôi gọi điện cho mẹ: Mẹ già, con gái mẹ chia tay với bạn trai rồi.

Mẹ già: Tại sao?

Tôi: Anh ta có bệnh về giới tính, hơn nữa nhiều khả năng đã mắc bệnh bại huyết, lại còn già trước tuổi nữa, thần kinh hỗn loạn, quan trọng nhất là, bệnh đó không cách nào chữa khỏi, mặc dù bây giờ nhìn chẳng khác gì người bình thường, thế nhưng bên trong hỏng hết rồi.

Mẹ già: Chết tiệt, thế có truyền nhiễm không?

Tôi: Không đâu, chỉ là không chữa được.

Mẹ già: Mau về đây, tốt nhất là mẹ con ta cho nó ít tiền, điên thật, mắc bệnh rồi mà còn lợi hại hơn người bình thường, trước giờ mẹ không thích cậu ta lắm, giờ thì thật đúng ý mẹ .

Tôi đau đón về nhà.

Nỗi đau bị đá của tôi đối với mẹ tôi mà nói là tình sâu nghĩa nặng.

Mẹ tôi an ủi tôi, bố tôi cũng tới nịnh tôi mấy câu.

Lần đầu tiên, tôi khóc.

Tôi khóc to hơn.

Con mẹ nó, tôi vừa xinh vừa tốt, công việc tốt, tính cách tốt, nhân phẩm tốt, thế mà lại bị đá, vậy mà cái tên đàn ông chết tiệt kia lại tiêu hao tuổi thanh xuân tươi đẹp của tôi, nói đá là đá, ngọt nhạt cái đ', tôi nhổ vào!

Mẹ tôi thấy vậy cảm động nói:

“Cái đứa này, trọng tình nghĩa, giống mẹ”.

Cuộc sống vẫn tiếp tục, tôi thừa biết rằng chỉ có tình thân mới thương xót vết thương của tôi, nỗi đau của tôi, quý trọng tôi, thế nhưng trong mắt những người không thương xót bạn thì nỗi đau và vết thương của bạn chính là vở kịch miễn phí cho người ta xem.

Từ trước đến giờ tôi không bao giờ khóc trước mặt ai ngoài mẹ tôi, đương nhiên, ngoài bà tám màu tím hoa thủy tiên này ra, tôi không những bị mẹ trêu cho phát khóc, tôi cũng làm mẹ phát khóc, cái này không tính~

Nghỉ ngơi hai ngày rồi đi làm, tinh thần lại phấp phới.

Bị đá, bị phản bội đều là kết cục đã định, cuộc sống vẫn phải tiếp tục, công việc vẫn phải làm.

Đồng nghiệp nhìn tôi với ánh mắt đồng tình, tôi không lý giải được.

Hỏi cái biết ngay, Tiểu Vy và Tiểu Tản đã diễn màn ân ái trước khi tôi đến.

Chuyện tôi và Tiểu Tản chia tay, không không, tôi bị Tiểu Tản đá, cả công ty đều biết chuyện này rồi.

Chết tiệt, tiện nhân! Đồ đều! Đồ tôi!

Tôi ngửa mặt lên cười và nói với đồng nghiệp: “Aiz, chẳng có cách nào khác, cô em xinh đẹp quả là lợi hại, chúng tôi thực sự chia tay rồi”.

Có người cười đều, có người vui thầm, có người đồng tình.

Tôi chả để ý nhiều thế làm gì, tôi thăm mắng trong bụng:

Tiện nhân, tôi X con mẹ anh, tôi mắng tổ tông nhà anh, tôi đánh mẹ anh, tôi đá bà anh...

.....

Tôi phát hiện ra những câu mắng này không chỉ làm cho tâm trạng tôi vui hơn mà còn khiến cho hiệu quả công việc của tôi hiệu quả hơn!

Thỉnh thoảng, tôi chạm mặt Tiểu Tản, anh ta lẳng lặng nhìn tôi.

Hừ, nhà cửa đã chuyển hộ khẩu sang tên tôi rồi, mẹ già cô còn có gì đáng sợ?!

Tôi âm thầm nói với bản thân, tên tiện nhân này, bệnh tật đầy người, vận đen đầy người, ai gặp người đó không may, ai thấy người đó buồn nôn.

Tôi lạnh lùng nhìn lại, Tiểu Tản vô cùng ngạc nhiên với phản ứng của tôi.

Có thể nụ cười hôm đó của tôi mang lại cho anh ta cảm giác là tôi rất lý trí, không làm người yêu thì làm bạn bè, nếu như cái cô Tiểu Vy đó không chơi nữa, lại quỳ xuống trước mặt tôi, tôi vẫn có thể bù đắp? Bao năm nay những điểm tốt của tôi chắc nói mãi không hết được, ngoài việc cảm thấy mỗi một ra, tính ra tôi cũng là cô vợ hoàn hảo đấy chứ!

Đương nhiên, miệng có hơi thối một tí, ha ha ha!

Sao có thể thể được cơ chứ?

Tự tìm đến nỗi nhục không phải là việc của tôi!

Nếu như mọi người đều có phần, vậy thì nên chia cho sạch sẽ rõ ràng chứ, làm bạn bè quái gì chứ? Anh chính là kẻ thù

của tôi.

Tôi lạnh lùng đi qua anh ta, tiện nhân, tôi không thèm nói câu nào, nếu bảo tôi nói, tôi chỉ nói một chữ: “Cút”.

Tan ca về nhà, tôi lại giả vờ ngây thơ lừa gạt sự đồng tình từ mẹ tôi.

Tôi luôn là một người mạnh mẽ, về cơ bản, chẳng có gì khiến tôi gục ngã cả.

Huống hồ là một thằng đàn ông, một thằng đàn ông thay lòng đổi dạ.

Chương 3 : BMW đẹp trai

Cuối tuần, chán quá đi!

Ở nhà dọn dẹp vệ sinh, tự nhiên mặt mũi lem luốc hết cả lên.

Chết tiệt, nếu như không phải dạo này ăn dựa vào mẹ nhiều quá thì tôi không bao giờ làm nô bộc cho mẹ đâu =.=

Dọn dẹp vệ sinh với tôi mà nói chẳng khác gì tự dày dọ bản thân.

Khó khăn lắm mới làm xong, tôi kéo cây lau nhà ra ngoài cửa đứng, gió nhẹ thổi qua gương mặt đỏ hồng của tôi, như cầm vũ khí trong tay, tôi đứng ở giữa cửa, dùng cây lau nhà đỡ cơ thể mệt mỏi mềm như bùn của mình, đợi gió thổi thổi cho khô và chờ mẹ về nhà khen thưởng.

Đột nhiên, một chiếc BMW dừng lại trước mặt tôi.

Cửa mở, một phong cách quý phái tỏa ra, người đó mặc comple, thắt cà vạt, cả người toát ra vẻ ta có tiền, ta có nhân dân tệ, ta có cá tính, ta có thể tín dụng cao cấp, người đàn ông như thế đang xuất hiện trước mặt tôi.

Đẹp, đẹp trai, thực sự là rất đẹp trai.

Dựa vào cây lau nhà, tôi suýt chút nữa là ngã lăn ra, thay đổi tư thế, tiếp tục nhìn anh chàng đẹp trai đi tới trước mặt tôi. Anh ta nhìn cô gái mặt mày lem luốc bên cây lau nhà – tôi chứ ai, và nhẹ nhàng hỏi: “Cô là Tiểu Nam à?”.

Tôi đột nhiên muốn quay lưng lại, dùng nước bọt vuốt lại tóc cho thẳng, ném phăng cây lau nhà đi, quay lại cười duyên một cái, thay đổi nghìn độ: Là tôi.

Thế nhưng tôi không có cơ hội.

Tôi nắm chặt cây lau nhà, tháo vôi cái tạp dề xộc xệch, đưa tay lên cào cào lại mái tóc rồi xấu hổ đáp: “Là tôi, tìm tôi có việc gì không?”.

Anh chàng đẹp trai: “Tôi là bạn trai của Tiểu Vy, muốn tìm cô để nói chuyện”.

Hả?

Tìm tôi nói chuyện, có gì đáng nói chứ? Tôi còn chưa kịp nghĩ ngợi gì thì đã cảm thấy quanh mình có người đi tới.

Nhìn kĩ lại hóa ra người đi đi lại lại quan sát động tĩnh của chúng tôi lại là mẹ già của tôi. Mẹ đang nhìn tôi rồi nháy mắt, giơ nắm đấm, gật đầu rồi thè lưỡi.

Ý mẹ tôi hiểu, ánh mắt mẹ nhìn tôi không ngừng, với ý khâm phục, lại còn tỏ vẻ hài lòng về anh chàng đẹp trai này, muốn tôi phải nắm chắc cơ hội. Nếu không về nhà là chết với mẹ tôi.

Tôi shock! Chuyện này là thế nào với thế nào đây?

Tôi lịch sự từ chối, sau đó thay đổi, lên cái hẹn, sau đó kéo cây lau nhà đi vào.

Mẹ tôi chau mày đi vào với tôi, vào đến cửa là tóm lấy cái gậy cho tôi biết tay.

May đời là tôi cũng có cây lau nhà trong tay, nếu không thì ... xong đời rồi.

Chương 4 : Lại gặp anh BMW đẹp trai

Warn: Chap này có nói tục chửi bậy nhé 😊

Thứ hai đi làm, buổi trưa vẫn thấy Tiểu Tản và Tiểu Vy diễn trò ân ái với nhau.

Chết tiệt, hai kẻ tiện nhân này, làm gì coi tôi ra gì chứ?

Tôi biết Tiểu Vy, nó là con nha đầu rất ngây thơ, biểu hiện rõ rệt như thể tình yêu là thứ nhất, những thứ khác là phù phiếm. Với tôi mà nói, ngây thơ và ngu xuẩn chả có gì khác nhau cả.

Tôi ngồi một chỗ vừa ăn vừa chửi, Tiểu Vy đi tới nhìn tôi với ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Đương nhiên là tôi mặc kệ cô ta. Nhìn cái gì mà nhìn chứ, chưa thấy người đẹp bao giờ à?

Tiểu Vy: “Xin lỗi, tôi thực sự rất yêu anh ấy”.

Tôi: “Không sao, không sao, hai người cứ yêu nhau đi, đừng đánh nhau nhé”.

Tiểu Vy: “Tiểu Tản là một người đàn ông tốt, chị không tiếc chút nào sao?”.

Buồn nôn quá, nếu mà tôi tiếc thì cô còn cơ hội sao?

“Xin lỗi, ghen quá, ghen quá, tránh tránh, nước...”.

Tiểu Tản chạy tới nhìn tôi với ánh mắt thù địch, rồi ôm chặt eo Tiểu Vy: “Sao thế?”.

Có thể đừng nhìn tôi một cách buồn nôn thế không, chẳng qua là tôi bị ghen, lẽ nào bị ghen uống nước cũng phạm pháp?

Tiền nhân đi hết rồi.

Có lẽ, người phụ nữ cướp người đàn ông của người phụ nữ khác, đứng trước mặt người phụ nữ bị cướp luôn tỏ ra vượt trội hơn, tôi có thể cảm nhận được, tôi vô cùng ức chế: Cô đã cướp người đàn ông của tôi rồi thì thôi, làm sao cứ phải giả vờ trước mặt tôi làm gì? Tôi muốn câu cô ta quá!

Tan ca!

Trước cửa công ty, một con BMW đỗ ở đó, chàng trai nhân dân tệ xuất hiện, một đám gái hám tiền bị thu hút.

Anh chàng đẹp trai gọi: Tiểu Nam.

Tôi làm mặt đầy vẻ tự hào rồi đi tới, lên xe.

Ánh mắt của đám gái hám tiền, ánh mắt Tiểu Tản, và cái đầu của bác bảo vệ nữa, xa dần theo khói xe.

Tôi tập trung ánh mắt nhìn anh chàng đẹp trai.

Tướng mạo rất có cá tính, da trắng, khỏe mạnh, nho nhã, u sầu.

Tôi nghi ngờ, cái cô Tiểu Vy kia cái đầu liệu có phải bị cửa kẹp hay không mà lơ từ bỏ

một người đàn ông thế này, lại đi cướp cái tên tiện nhân kia, trời, thật là, đúng là không có câu gì mà hỏi trời xanh nữa.

Anh chàng đẹp trai tìm chỗ yên tĩnh và bắt đầu kể chuyện cho tôi nghe.

Anh ấy tên Tiểu Phiên, gia đình có tiền, có vàng, có xe, có nhà, có tiền tiết kiệm, vô cùng vô cùng vô cùng nhiều tiền.

Có thể nói là phú hào. Có điều, đáng quý là anh ta chưa bao giờ yêu đương lãng nhãng, và rất si tình. Tôi thích.

Không thích ăn thịt, cuộc sống khá cô hủ. Sống một mình, có một anh trai, cha mẹ li hôn, cha lấy vợ bé, quan hệ gia đình phức tạp.

Thế nhưng...

“Anh chàng đẹp trai, anh nói với tôi chuyện này để làm gì?”

Tiểu Phiên: “Tôi hi vọng cô giúp tôi, mong cô và bạn trai làm hòa, như thế Tiểu Vy sẽ về bên tôi”.

Sặc, tôi phì luôn ngụm nước trong miệng: “Xin lỗi, xin lỗi”.

“Tôi kể chuyện này, anh nghe nhé? Mở đầu kinh dị lắm, đoạn giữa rất hài, kết thúc bi thảm”.

Tiểu Phiên: ?

“Ngày xưa, có một con quỷ, nó đánh rắm xong, rồi chết”.

Ha ha ha ha ha ha ha ha ha, cả quán cà phê nhỏ tràn ngập tiếng cười của tôi.

Tiểu Phiên ngó người ra, khoe miệng cong lên, nhìn tôi cười.

Cười xong, tôi nói với anh ấy:

“Những lời ban nãy anh nói còn buồn cười hơn câu chuyện của tôi. Không nói đến người phụ nữ kia vội. Nói bạn trai cũ của tôi đi, anh ta là tiện nhân, là rác rưởi, đừng nói tôi đi giành lại anh ta, cho dù anh ta có khóc lóc quỳ xin tôi và cầm 1000 vạn nhân dân tệ đến cầu xin tôi về thì tôi cũng không thèm liếc nhìn anh ta lấy một cái, bản cô nương đây căm hận những kẻ xấu xa, loại rác rưởi này làm sao có thể khiến tôi quay đầu chứ? Trên cái thế giới này con cóc ba chân khó tìm lắm, nhưng đàn ông hai chân thì đầy. Tại sao tôi phải quay lại? Bàn lùi thế này, giả sử tôi quay lại, nói không chừng lại có một người đàn bà khác, vậy có phải tôi cứ chia tay một lần, quay đầu 1 lần? Một không chứ, sao phải thế, còn cần thiết không? Hơn nữa, bản cô nương đây xinh đẹp như hoa, đẹp như tiên nữ, chẳng lẽ còn sợ không tìm được người yêu?”.

Cô em phục vụ mang nước đến, không nghe được đoạn đầu mà chỉ nghe được đoạn tôi tự khen tôi, lại còn tưởng tôi đang PR mình trước mặt trai đẹp, thế là đặt phịch cốc nước xuống nhìn tôi với ánh mắt khó chịu, rồi đi.

Chết tiệt, đợi lát nữa tôi xử lý cô em, con nha đầu thôi.

Uống nước xong, tôi tiếp tục: “Anh chàng đẹp trai này, tôi thấy anh có tiền, đẹp trai, lại giàu, có nhà, có xe, xí, loại gái nào anh muốn chả được? Sao lại cứ phải treo cổ trên một cành cây thế? Người phụ nữ đó đẹp, tốt, dịu dàng, thế nhưng cô ta đâu có yêu anh, sao anh phải khổ thế làm gì, nếu anh thực sự yêu cô ta vậy nên để cô ta đi tìm cuộc sống mà cô ta muốn đi”.

Tiếp tục uống nước.

Tôi rất phục bản thân tôi.

Tôi muốn tặng cho mình một cái cúp.

Tiểu Phiên sớm đã hoa mắt trong mắt trong cơn mưa nước bọt của tôi, không biết nên làm gì.

Có điều, có nhiều nhân dân tệ quá, đúng là người nhiều tiền!

Tôi khuyên lâu như thế liệu có nên cho một chút tiền boia chứ nhỉ? Chuyên gia tâm lý cơ mà.

Nói chung là làm gì mặt dày mà mở miệng ra.

Tiểu Phiên nói; “Tôi mời cô ăn cơm nhé, phiền cô rồi, ngại quá”.

“Có gì đâu, ăn cơm là chuyện nhỏ, có trai đẹp bên cạnh cơ mà”.

Tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn tôi ăn.

Tiểu Phiên ngạc nhiên nhìn tôi: “Cô không sợ béo à?”.

Tôi phụng miệng nói: “Sợ béo thì không phải là tôi”.

Khà khà khà khà khà.

Hóm hỉnh là ưu điểm lớn nhất của tôi.

Cuối cùng tôi đã tìm được người hâm mộ mình rồi.

Ăn uống no say, tự tin bước ra khỏi quán cơm.

Khi tôi đang đứng cạnh BMW chuẩn bị lên xe thì Tiểu Vy và Tiểu Tản ăn mặc thoải mái đang dong xe đạp đi qua.

Một bên là ăn mặc nhẹ nhàng, xe đạp,

Một bên là ăn mặc nghiêm túc, BMW.

Lại thêm vừa cơm no rượu say xong, nên trên mặt tự nhiên phảng phất nét hồng hào. Rõ ràng là hai bên nam nữ vụng trộm đụng độ nhau, tia lửa bắn tứ phía.

Bốn người, mỗi người một ý.

Ngây thơ nhất vẫn là Tiểu Phiên, có lẽ là do những lời ban nãy của tôi đã kích thích anh ta nên anh ta quyết định mang lại hạnh phúc cho Tiểu Vy.

Để cô ta hạnh phúc đi, nỗi khổ của cô ấy để tôi gánh chịu. Bao gồm, việc tôi chịu oan ức ngồi BMW vậy.

Tôi thừa nhận, tôi không khất khe. Tôi, ha ha ha ha ha.

Chuyện này, sao lên tiếng chào hỏi được, thật là khó khăn.

Mọi người đều im lặng, không nhìn thấy không nhìn thấy.

Tiểu Phiên đưa tôi về nhà.

Đến đầu khu tôi xuống xe, Tiểu Phiên nói: “Tôi có thể đến tìm cô nữa được không?”.

Tôi: “Làm gì?”.

Tiểu Phiên: “Tôi cảm thấy ở bên cô rất vui”.

Tôi: “Được, có điều phải bao ăn”.

Tiểu Phiên: “Khà khà khà khà”, vừa lái xe vừa nói: “Điều bộ cảm cây lau nhà của cô hôm đó buồn cười lắm”.

Chết tiệt.

Cái gì chứ, dám cười nhạo tôi?

Xe đã đi rồi chứ không thì tôi nhất định đá cho mấy phát.

Tôi khẽ ngân điệu nhạc rồi về nhà, chưa vào đến cửa mẹ tôi đã nhào ra: “Khai ngay khai ngay khai ngay”.

Tí nữa thì dọa chết tôi.

“Khai cái gì? Chỉ là ăn cơm nói chuyện thôi mà”,

Mẹ già: Nếu con không thích thì nhường mẹ.

Tôi: Xí, cha con thì sao?

Mẹ già: Cái con bé đáng ghét này, ý mẹ nói là để mẹ giới thiệu cho người khác.

Tiếp theo.

Trận chiến giữa cây lau nhà và chổi.

Trong công ty, hóa ra, Tiểu Tản trước cảm thấy có lỗi với tôi, giờ không biết thế nào lại nhìn tôi như thù địch.

Không giữ đạo làm vợ, dâm dăng, phong lưu.

Tôi thềm vào, anh cũng tìm người đàn bà khác làm sao tôi phải giữ.

Tôi giữ đạo cái con mẹ anh, dâm dăng con mẹ anh, phong lưu con mẹ anh!

Lại còn Tiểu Vy nữa, không hiểu sao cũng coi tôi là tình địch.

Chết tiệt, đã cướp người đàn ông của tôi, tôi ăn cơm với bạn trai cũ của cô có một bữa mà đã không chịu được rồi? Con người này, tiêu chuẩn kép cũng nghiêm trọng quá nhỉ?

Mẹ đây là ai chứ, không phải người bình thường đâu, đi mưa về gió cả, sợ cái gì?

Diễn trò ân ái trước mặt tôi à, tôi không thềm nhìn.

Hú hí, tôi nghe mp3.

Trời đất ơi, đây là cái gì chứ?

Người phụ nữ bị ruồng bỏ ngày ngày bị đôi gian phu dâm phụ nó trêu tức, hỏi có đạo trời không hả?

Cũng may là có người hiểu, đồng nghiệp ở công ty cũng ngửa mặt rồi. Tuy họ không nói gì với hai người kia nhưng nhìn thái độ lạnh nhạt là biết ngay. Mọi người đều giúp tôi vô ý có hữu ý có.

Cứ thế này đi, ha ha, ngày tháng của tôi thật sung sướng.

Chỉ cần kẻ chau mày là có người an ủi tôi, có người đồng tình với tôi.

Ăn cũng có phần, uống cũng có cốc.

Biết sớm hậu quả thế này thì năm ngoái đã bảo tên tiện nhân đó đi ngoại tình rồi.

Chương 5 : Leo núi

Cuối tuần, điện thoại đến, Tiểu Phiên hẹn tôi đi leo núi.

Còn đang lơ mơ chưa kịp phản ứng gì thì mẹ già của tôi nghe trộm và giả vờ giọng tôi trả lời: Ok, không vấn đề gì, được, nhất định sẽ đi, đến ngay đây! Nói rồi nhé, không được hối hận, anh yêu quý, em yêu anh!

Tôi choáng!

Mẹ già, mẹ buồn nôn quá đấy!

Tôi tiện tay thay cái quần khác, đội thêm cái mũ rồi ra ngoài đầu khu đồi.

Mẹ già còn lục tung tủ quần áo của tôi, tìm đồ lót gọi cảm rồi bắt tôi làm theo ý bà, tốt nhất là mặc đồ lót gọi cảm bên trong bộ quần áo thể thao này, để anh chàng nhân dân tệ nhìn thấy một cái là phải điên đảo, hỏa dục khắp người, thú tính bộc phát
OOXXOOXXOOXX....(tự hiểu)

Chết tiệt, tôi mà làm thế này thì tôi còn mặt mũi nào nhìn người ta, nhân lúc mẹ già không phòng bị gì tôi chuồn ngay ra ngoài.

Chưa được vài bước thì đã có tiếng gọi chói tai, quay đầu lại nhìn, không phải Tiểu Phiên sao?

Hôm nay anh không ăn mặc chỉnh tề, mà mặc một bộ quần áo kiểu ngụy dã chiến.

Tôi choáng!

Có thể không đẹp trai đến mức ấy không?

Ăn mặc như thế này tôi chẳng khác gì làm nền cho anh ta, con mẹ nó, tôi lằm bằm rồi lên xe.

Xuất phát.

Vì thế mới nói, cách thức đẩy tình cảm nhanh nhất của nam nữ độc thân chính là đi leo núi.

Phong cảnh đẹp, môi trường tốt, có không khí.

Nhất là có anh chàng đẹp trai bên cạnh, tôi cứ như được uống xăng vậy, động lực rất hăng.

Leo núi leo núi leo núi leo núi leo núi leo núi leo núi leo núi leo núi leo núi.

Leo lâu lắm rồi, tôi rất kinh ngạc, người có nhiều tiền như Tiểu Phiên lại có thể lực tốt thế này.

Tiểu Phiên cũng ngạc nhiên hỏi: Còn leo được nữa không?

Tôi: Không vấn đề gì, tôi đã từng đi trốn vé leo núi, xuất phát từ sau núi, lượn qua bốn đỉnh, hai con sông nhỏ, một thung lũng, có làm sao đâu.

Tiểu Phiên: Khả khả khả khả, tôi thích leo núi, thích lắm ấy, trước đây Tiểu Vy cứ đi được hai bước là không đi nổi, khó khăn lắm mới có bạn bè cùng sở thích thế này đấy.

Ha ha, cánh cửa tà môn mở rồi, đây không phải điều tôi muốn nói sao?

Ngay cả sở thích cũng giống nhau, chuyện này liệu có hơi quá không nhỉ?

Tiếp tục leo, vượt núi vượt rừng, hái cả đồng hoa đồng cỏ, nát cả cổ họng rồi mà vẫn gào thét tới vài lần, hát không ra làm sao cả, từ ánh mắt của Tiểu Phiên tôi thừa hiểu rõ.

Hát một bài mà sai đến bảy nhịp, mẹ nó chứ còn sai đi sai lại.

Tôi đúng là thiên tài.

Leo đến nơi nguy hiểm, rất tự nhiên, Tiểu Phiên đưa tay kéo tay tôi.

Tôi choáng!

Điện xoẹt!

Điện xoẹt!

Điện xoẹt!

Có điện xoẹt!

Thành thịch thành thịch.

Không hiểu sao, trái tim tôi đập loạn xạ như nổi trống.

Liếc trộm, gương mặt anh ấy, cũng đỏ ửng.

Tiếp tục leo, Tiểu Phiên rất tò mò:

“Tại sao, lần đầu tiên tôi gặp cô mà chẳng thấy cô buồn chút nào?”

“Sao tôi lại không buồn chứ, tôi buồn chết đi được, tôi khóc vài lần trước mặt mẹ tôi, có điều, tôi chỉ khóc trước mặt mẹ, trước mặt người khác tôi không cho họ cơ hội nhìn thấy:.

“Cô rất kiên cường”.

“Điều đương nhiên”.

“Có họ hàng quan hệ với *loại gián** đánh mà không chết nọ?”.

Thật không ngờ một người cổ hủ như Tiểu Phiên lại nói đùa với tôi, tôi không biết mình nên phản ứng thế nào nữa.

Tiểu Phiên đã chạy trốn ánh mắt dò xét cao độ của tôi.

Chết tiệt, còn đợi gì nữa, đuổi!

Tôi gào to: “Đuổi được anh thì anh mất tôi 100 tệ”

Tiếng cười, ngoài tiếng cười ra chỉ có tiếng cười.

Thực sự rất vui.

Buổi tối cùng nhau ăn cơm, qua một ngày vận động, đói chết được.

Hai cả chúng tôi ăn như hổ đói, dưới sự hướng dẫn của tôi, mà cũng không hẳn, chỉ cần thứ anh ấy thích ăn hoặc tôi thích ăn thì chậm chân một cái là sẽ sạch trơn dưới đôi đũa của tôi, vì thế, Tiểu Phiên không thể không đuổi theo tốc độ của tôi.

Chúng tôi dùng tốc độ của gió ăn hết đĩa này tới đĩa khác, hết bát này tới bát khác.

Tôi hối hận quá!

Chúng tôi nên đi ăn đồ ăn tự phục vụ, nên ăn xong lúc về còn kiếm được tí.

Ăn no uống say, nghỉ ngơi thôi.

Chết tiệt, sao mà giống trên ti vi thế!

Khi chúng tôi ăn no và nằm ra đến nơi thì có một phụ nữ trung niên đi tới.

Mọi người biết đấy, dì ghẻ, dì ghẻ, dì ghẻ.

Tôi làm thế nào bây giờ? Trên mặt khắc rõ chữ.

Người phụ nữ mặt lạnh nhìn Tiểu Phiên: “Xe con đâu, dì cần dùng”.

Tiểu Phiên không nói gì.

Người phụ nữ đi về phía tôi.

Người phụ nữ nhìn tôi: “Cô là ai?”.

Trời ơi, đất ơi, thần tiên ơi, tôi đây ăn no uống say sắp đổ đến nơi, đang muốn tìm niềm vui thì lại có người tới, trời ơi là trời!

Tôi nghiêng răng, giả vờ ngây ngô.

Người phụ nữ nghiêm mặt lại hỏi: “Tôi hỏi cô là ai?”.

“Tôi cần tiền, người này nợ tôi hơn năm mươi vạn, con mẹ nó chứ, đến giờ còn không trả, cả nhà tôi đều sống dựa vào khoản tiền này, mẹ nó chứ cô nói xem đây là chuyện gì chứ, người thì càng ngày càng nghèo, người thì càng ngày càng giàu, nếu tôi mà không đòi được tiền thì về nhà ăn nói thế nào với người nhà được chứ?”.

Tôi vừa nói vừa phun nước bọt.

Ha ha ha.

Gương mặt Tiểu Phiên đỏ hồng, rồi tím lại.

Nín nhịn.

Đến ranh giới của sự bùng nổ, Tiểu Phiên kéo tay tôi chạy ra khỏi quán ăn.

Tôi cười đúng hai mươi phút trong xe.

“Trước đây Tiểu Vy sợ nhất người đàn bà này”.

Chết tiệt, chỉ có tí thể, người đàn bà này mà so với mẹ già tôi á, còn kém xa.

Từ hôm đó mà đi, Tiểu Phiên thường tới tìm tôi, đón tôi tan ca, đi ăn cơm, đi leo núi.

Số lần anh ấy nhắc tới Tiểu Vy càng ngày càng ít.

Tôi cố gắng không nhắc tới cái tên tiện nhân cũ của tôi.

Ở công ty tôi càng ngày càng vui vẻ.

Tôi biết, chỉ cần sống tốt, sống vui, thì đó mới là sự đả kích lớn nhất với hai kẻ tiện nhân kia.

Ai bảo tôi không quan tâm nữa, đã tha thứ cho bọn họ?

Tôi nhỏ nhen lắm, đến chết cũng không quên mắng hai câu:

“Tiện nhân, tiện nhân”.

Chú thích:

* Tiểu Nam và Tiểu Phiên đang nói tới một con gián đánh ko chết tên là Tiểu Cường trong bài hát Chú gián Tiểu Cường. Link bài hát: <http://www.nhaccuatui.com/nghe?M=heROL-5qnP>

Chương 6 : Tìm được tổ chức rồi

Đến nhà Tiểu Phiên.

Dường như tôi không nghĩ gì cả, thần kinh nhiều dây quá mà!

Cứ nghĩ là chỉ có hai chúng tôi, không ngờ, đến nhà mới thấy.

Có một ông chú già đẹp trai, có một anh trai đẹp trai, có một Tiểu Phiên!

Cả nhà đều chớp chớp đôi mắt to tròn nhìn tôi, nghiên cứu tôi, chờ đợi tôi.

Không giao lưu mấy.

Đột nhiên tôi có cảm giác tìm được tổ chức của mình rồi.

Một ông chú già hóm hỉnh, và một ông anh trai có những câu truyện hóm hỉnh mà lạnh lùng, ba người chúng tôi ở cạnh nhau thì chắc chắn có những câu chuyện cười vỡ bụng với hiệu quả khủng khiếp.

Ha ha ha ha ha ha.

Cuối cùng thì tôi cũng đã tìm được tổ chức của mình rồi.

Mẹ tôi gọi tôi là đồ dở hơi, người ta gọi tôi là thiên thần nhỏ, công chúa nhỏ!

Tôi cảm động quá, cảm động tới mức nước mũi cũng chảy ra rồi.

Bà nó chứ, các bạn nói xem đây là chuyện gì?

Người ta đẹp trai thì thôi không nói nữa, lại còn có tiền!

Có tiền là được rồi, lại còn khiêm tốn!

Khiêm tốn rồi thì thôi, phụ huynh lại còn rất hóm hình.

Hóm hình là được rồi, bà nó chứ lại còn không có vợ!

Không có vợ à, đây đúng là một sự hấp dẫn lớn!

Cứ nghĩ tới mẹ của Tiểu Phiên là tôi lại có cảm giác muốn cắn người!

Mẹ kể anh ấy, à, tên là A Tam, có thể bỏ qua. Trong nhà này, bà ấy không có chỗ để nói chuyện.

Tôi cười.

Tôi cười rất đặc ý.

Tôi đặc ý ác độc cười. Nói chuyện lát mà đã tới bữa ăn, hóa ra bố và anh cả chỉ định tới chơi rồi về, không ngờ nói chuyện với tôi lại hợp gu đến thế, không ngờ nói chuyện thế mà đã đến trưa rồi, ăn cơm làm thế nào bây giờ?

Chết tiệt, biết gì không?

Biết biệt danh của tôi là gì không?

Siêu nhân nhà bếp!

Chỉ cần cho tôi một gian nhà bếp, tôi sẽ có thể làm ra những món cực ngon trên đời này!

Đương nhiên, vẫn phải xấu hổ nói hai câu này trước: Nếu làm không ngon thì mọi người đừng chê!

Đi vào bếp ngó nghiêng, trong tủ lạnh có gì thì lấy cái đó.

Làm tùy tiện, đồ ăn bình thường trong gia đình nhưng mùi vị khác lắm đó!

Năm xưa mẹ già tôi ăn xong còn khen không ngớt miệng.

Vì thế mới nói, phụ nữ nhất định phải biết vào bếp, cho dù bạn không xuống bếp nhưng bạn nhất định phải giống như *Sam Thái, lúc quan trọng có thể đánh đàn được.**

Tiểu dân bình thường như chúng ta thỉnh thoảng ăn một bữa đại tiệc thì hiệu quả đương nhiên sẽ rất tuyệt vời.

Ăn một món có tên *Phong quyền tàn vân*, một giọt cũng không thừa, tôi âm thầm vui sướng trong lòng.**

Người ta nói, đàn ông là trụ cột gia đình, phải trụ cột cái dạ dày của anh ấy.

Nhìn tôi đây, ngay cả cha anh ấy, anh trai anh ấy tôi cũng cột.

Tam bảo hiểm!

Cả nhà vô cùng thoải mái.

Sau khi về nhà, mẹ già tôi chồm lên hỏi: “Sao rồi sao rồi?”. Mẹ nhiệt tình chớp chớp đôi mắt.

Tôi xoa xoa mặt mẹ tôi và nói: “Tất cả nhà đều bị con xoi hết”.

Ha ha ha ha ha ha ha.

Tiếng cười dâm dăng của tôi vang tận cuối trời.

Mùa xuân của tôi lại đến rồi, lần này không phải là mùa xuân bình thường.

Có một bạn trai có tiền, cảm giác thật là thích.

Đi đứng có BMW, mua đồ có thẻ thanh toán, gây chuyện có người trả tiền, đi ăn có người móc hầu bao.

Tôi càng lúc càng không hiểu Tiểu Vy, tại sao lại lơ tâm từ bỏ cái bảo tàng to thế này chứ?

Nghĩ chán chê, tôi đoán người phụ nữ kia quốn rồi, ăn no nên quốn.

Khà khà khà, tự nhiên tôi lại nhạt được bảo vật này.

Tiểu Phiên rồi rồi là lại tới tìm tôi đi leo núi, đi mua sắm, ngày tháng trôi đi thật tuyệt vời.

Chú thích:

**Sam Thái*: Nhân vật trong phim Vườn sao băng

***Phong quyền tàn vân*: Ý so sánh ăn hết mọi thứ sạch sành sanh trong chốc lát

Chương 7 : Tiểu Phiên dao động rồi !

Hôm đó ở một nhà hàng rất sang trọng, rất đắt tiền, nói chuyện sau khi ăn cơm xong. Đột nhiên cảm giác có người nhìn tôi, tôi quay lại, là Tiểu Tản và Tiểu Vy đi qua bên ngoài nhà hàng, họ nhìn tôi, ánh mắt hai người nhìn thân hình tôi một lượt như muốn đốt cháy mọi góc ngách. Đặc biệt là Tiểu Vy, rõ ràng như có cảm giác của bà cả nhìn thấy bà ba.

Nhầm hàng à, tôi mới là người bị hại cơ mà!

Cô muốn tình yêu thì tôi đã nhường tình yêu cho cô. Nỗi đau đáng ra là của cô thì tôi đã gánh chịu! Tôi đủ cao thượng, đủ tha thứ rồi nhĩ?!

Cũng không biết từ lúc nào mà Tiểu Tản bắt đầu lượn lờ bên cạnh tôi. Tiểu Vy cũng không đến công ty tôi diễn màn ân ái nữa.

Vì thế mới nói mà, những gì ăn cướp cũng chỉ là đồ ăn cướp, không lâu dài được, phá hoại hạnh phúc nhà người ta thì bạn được hạnh phúc sao? Nếu thực là như thế thì đúng là ông trời không có mắt.

Tan ca rồi, Tiểu Tản tiếp tục theo đuôi tôi, tôi nản rồi, rốt cuộc là anh ta muốn cái gì chứ!

Tiểu Tản: “Anh biết yêu cầu của anh rất vô lý!”.

Chết tiệt, anh biết là vô lý mà còn nói à?

“Anh có lỗi với em”.

Phí lời!

“Em có thể tha thứ cho anh không?”.

Tha thứ cái đầu mẹ anh ấy!

“Anh và Tiểu Vy chia tay rồi, giờ anh mới phát hiện ra, người hợp với anh nhất là em”.

Tôi là cái lớp xe chắc?

Tôi đợi anh ta nói xong rồi nói với anh ta: “Chúng ta không có khả năng đâu, tôi không yêu anh nữa rồi”.

Tiểu Tản: “Không thể nào, em yêu anh thế cơ mà? Anh biết, anh biết, nhất định là em còn giận, em muốn anh làm gì bây giờ, em cứ nó với anh”.

Chết tiệt, có thể đừng tự sướng thế được không, tôi dựa vào cái gì mà còn yêu anh, anh là cái loại thế này còn xứng nói chuyện yêu đương với tôi sao?

Tôi: “Chúng ta thực sự không có khả năng nữa rồi, tôi đã có bạn trai”.

Tiểu Tản: “Anh biết, là bạn trai của Tiểu Vy, đúng không? Không sao, Tiểu Vy đã đi tìm anh ta rồi, chắc họ sắp làm lành với nhau rồi. Sau này chúng ta sẽ như ngày xưa, được không?”.

Wa, mẹ nó, cũng có tổ chức ghớm nhỉ, định chơi tôi à!

Tôi nhìn Tiểu Tản và nói:

“Chuyện là thế này, em nợ Tiểu Phiên 100 vạn, để mua nhà cho mẹ em rồi, vì thế em mới ở bên anh ta. Nếu anh có thể cho em 100 vạn, em sẽ rời xa anh ta. Được không?”.

Tiểu Tản: “100 vạn?”

Tôi: “100 vạn”.

Tiểu Tản: “Để anh về thương lượng với mẹ”.

Tôi cười thầm: “Em đợi”.

Về đến nhà thì anh cả gọi điện cho tôi, bảo tôi tới có việc thương lượng.

Đúng là điên đảo cả lên, anh cả ở trong phòng thấy tôi tới liền bảo tôi đưa chứng minh thư cho, rồi bảo tôi và Tiểu Phiên ra nước ngoài chơi.

Tôi vui lắm, gọi ngay cho mẹ già.

Mẹ già ôm ống nghe, giọng đầy vẻ đáng thương hỏi tôi: “Dẫn mẹ đi đi, dẫn mẹ đi đi”.

“Hê hê hê hê, lần sau đi”.

Lúc này, đột nhiên có người bấm chuông.

Tôi đi mở cửa, nhìn, không quen, một bà tầm trung niên. “Xin chào, bác tìm ai”.

Chắc là do tôi ăn mặc xoàng xĩnh quá nên người ta nghĩ tôi là bảo mẫu!

Bà ấy nói với vẻ rất kiêu ngạo: “Gọi chủ nhà ra đây, tôi là mẹ Tiểu Vy, tôi có việc cần nói chuyện với chủ nhà cô!”.

Chết tiệt, đánh không chết, con gái bà mất mặt bà còn đến làm ầm?

Tôi vội nói: “Ông chủ nhà tôi có vấn đề trong việc làm ăn nên hôm trước bị công an bắt đi rồi, đến giờ vẫn chưa thả về, nói không đưa tiền thì không thả về”.

Bà ấy nghe xong, đổi ngay sắc mặt: “Chuyện có lớn không?”.

Tôi: “Người đã bị bắt đi rồi, bà nói xem, cụ thể thì tôi cũng không biết”.

Bà ấy nghe thấy thế liền đi về.

Vui quá là vui!

Đấu với tôi à? Còn non lắm, mẹ già tôi còn chưa ra tay đâu!

Tiểu Tân chưa có hành động gì thì Tiểu Vy đã hành động rồi.

Bắt đầu là đến nhà Tiểu Phiên, sau đó tới công ty anh ấy, đưa con, đưa điểm tâm, đợi anh ấy tan ca, đừng nói đến đàn ông mà ngay cả phụ nữ như tôi cũng động lòng.

Vô liêm sỉ là vô liêm sỉ.

Tiện nhân là tiện nhân!

Mặc dù thần kinh tôi toàn sợi to, tấm lòng rộng rãi, cũng đã ra lệnh cho Tiểu Phiên không được đơn độc gặp cô ta, nếu gặp thì tôi phải ở đó, tôi là người dã man, nếu gây sự với tôi thì tôi sẽ cắn người, ăn người, đánh người.

Tiểu Phiên cười, đồng ý.

Thế nhưng tôi cảm thấy Tiểu Vy không phải là người dễ bỏ cuộc.

Mẹ nó chứ, bà đây cũng không dễ chơi đâu. Lần trước còn chưa cầu chết bà ta, lần này mà còn chơi tôi thì tôi tuyệt đối đánh cho! Tiểu Phiên là một người rất đơn thuần, nhìn mặt anh ấy là đoán được anh ấy nghĩ gì trong lòng.

Tôi biết, trong lòng anh ấy có vấn đề, đang mâu thuẫn, đang giằng co. Anh ấy mềm lòng, nhớ tình cũ, là ưu điểm hay khuyết điểm đây.

Cần nói thẳng cái gì tôi đều nói rồi.

Tôi nói với mình, Tiểu Nam, phụ nữ chúng ta nhất định phải có chí khí, đàn ông là cái gì chứ, con cóc ba chân không dễ tìm chứ đàn ông hai chân thì đây!

Tôi thề: Nếu người đàn ông này phản bội tôi, chấp nhận Tiểu Vy, vậy tôi, chắc chắn sẽ phải cười, không do dự, không nặng tình, rời xa anh ấy!

Mặc dù tôi yêu anh ấy, thế nhưng tôi muốn tình yêu có sự tôn trọng! Tôi là một cô gái kiêu hãnh, tình yêu của tôi cũng phải kiêu hãnh!

Chương 8 : Câu chuyện bạo lực làm bị thương người của Tiểu Nam

Quãng thời gian đó trôi qua rất đau khổ, tôi thường xuyên nghĩ tới cảnh kích thích, nóng cả người.

Tôi coi mẹ già là kẻ địch giả tưởng, khi cầm chổi và cây lau nhà đánh nhau, tôi không nường tay, đánh cho mẹ già ôm đầu chui như chuột, đợi tôi định thần lại thì lại bị mẹ đánh cho ôm đầu chạy...

Có lúc tôi coi bố tôi là Tiểu Phiên, lúc vui thì thơm thì yêu, lúc tức giận thì cầu thì đánh, bố tôi về nhà đều men theo tường mà đi, không gây sự với mẹ tôi được, cũng không gây sự với tôi được, thật đáng thương.

Đương nhiên là trước mặt Tiểu Phiên, tôi vẫn rất bình thường, thích cười thích đùa, hóm hỉnh, mẫn cán.

Thời gian cứ trôi qua từng ngày như thế, đặc biệt là Tiểu Vy biết tôi và Tiểu Phiên sắp đi nước ngoài du lịch nên bức xúc quá không kiềm chế được, chạy đến công ty tôi nói tôi là người thứ ba, là người mặt dày, đáng ra phải là cô ấy và Tiểu Phiên đi nước ngoài chơi mới đúng...

Sặc, tôi không còn gì để nói.

Cũng hay, đồng nghiệp trong công ty không cho tôi ra tay, họ đã xông lên rồi, bốn người phụ nữ chiến đấu với một kẻ thứ 3, lại còn hai bà cô xem ra nhìn thì tưởng là đánh nhau, khuyên can nhưng thực ra là gây chuyện.

Náo nhiệt!

Con mẹ nó náo nhiệt thật!

Luôn có cảm giác có chuyện sắp xảy ra thì đúng là xảy ra thật.

Tối hôm đó, Tiểu Phiên nói có việc nên bảo tôi cứ đi dạo phố đi, đi mệt rồi thì tìm chỗ nào đó ăn cái gì đó vậy.

Thật là trùng hợp quá đi, chỗ tôi cách một dãy bàn về phía sau, có hai người đang ngồi.

Không cần nói nhiều, mọi người đều biết cả rồi nhỉ:

Tiểu Phiên và Tiểu Vy.

Máu tôi dồn hết lên đầu, khí dồn xuống chân, suýt nữa thì nhẹ nhàng bay lên trời, tôi nghiêng rằng đến mức phát ra âm thanh.

Hai kẻ tiện nhân này, liệu trong mắt có còn tôi không hả, rốt cuộc coi tôi là cái gì?

Tôi nắm chặt cái cốc trong tay, chú em phục vụ mang thức ăn đến nhìn thấy mà phát hoảng. Tôi khốn khổ nở nụ cười, bảo chú em, không sao không sao.

Uống hết một cốc nước, tôi nói với bản thân, phải bình tĩnh, bình tĩnh, bình tĩnh, hít thở sâu.

Tiểu Nam, rốt cuộc thì sao chứ? Mà chấp nhận coi như không biết gì và cứ thế tiếp tục, hay là làm âm lên một trận vạch mặt hai kẻ tiện nhân, tôi coi thường hai người, hay là phong độ mà rời khỏi đây?

Uống hai cốc nước, cuối cùng tôi đã đứng dậy rồi.

Cuối cùng tôi đứng dậy rồi!

Tôi ngoảnh đầu lại.

Chết tiệt, khí trong người tôi một là xuất thế, hai là thăng thiên!

Cái con Tiểu Vy lại khóc lóc chui vào lòng Tiểu Phiên, Tiểu Phiên lại không có động đậy gì!

Xem ra, giống như tình nhân lâu ngày gặp lại, nước mắt tuôn trào.

Tưởng tôi hồ đồ mông lung sao!

Tôi ném mạnh cái cốc xuống đất, vỡ tan tành rồi bước dài tới.

Tiện nhân, thích chết à, xem đánh nhau à!

Hai người ngạc nhiên, tôi nhìn thấy rõ ràng trong mắt con tiện nhân đó có một tia vui sướng!

Vui vui vui, vui cái con mẹ ý, ăn phân chim à sao mà vui thế!

Tôi nhìn hai người họ, không nói câu nào, tôi lườm Tiểu Phiên: “Chuyện là thế nào? Giải thích, giải thích!”.

Tiểu Phiên đỏ mặt, hoảng hốt: “Anh...”.

Còn chưa nói xong thì Tiểu Vy đã sà vào lòng anh ấy và nói: “Bọn tôi yêu nhau!”.

Sặc, vớ va vớ vẩn, lại xài chiêu này, con mẹ nó,...

Tôi nhìn Tiểu Phiên, anh ấy vẫn hoảng loạn thế nhưng không đẩy Tiểu Vy ra khỏi lòng mình được.

Tôi càng nhìn càng ngứa mắt, càng nhìn càng tức giận.

Tôi tức từ tim đến đầu, cảm giác buồn nôn sắp dâng lên.

Tôi cầm cái đĩa thịt gà quay, úp thẳng lên đầu Tiểu Phiên.

Ớt đỏ, dầu vàng, ớt xanh, thật là đẹp.

Tiểu Vy hoảng sợ buông ra ngay.

Tiểu Phiên cố gắng gỡ kính ra và lau sạch, cái miệng cũng tròn tru hơn: “Tiểu Nam, là hiểu nhầm, em nghe anh giải thích đã!”.

Giải thích? Tôi lại vớ được cái lọ gì đó, tiếp theo là cà chua gì ấy nhỉ, đập lên đầu anh ta ngay lập tức, từng đợt từng đợt.

Giả vờ à? Tôi đau lòng.

Tôi khóc, tôi lại khóc rồi, con mẹ tôi vừa đánh người vừa khóc.

Khóc còn thảm hơn bị đánh, mắt mặt quá đi mất!

Sau khi giải quyết xong Tiểu Phiên, tôi quay sang nhìn Tiểu Vy, đầu tiên là túm tóc cô ta, tiện nhân! Không đánh cô thì cô không biết *Mã vương gia* *có mấy cái mắt hả?

Tát cho hai cái nẩy lửa, sau đó tôi đập đổ cả cái bàn.

Tôi chỉ mặt Tiểu Phiên đang lau kính, nói:

“Anh là tiện nhân, anh nhớ kỹ cho tôi, coi như anh ác, sau này đừng để tôi gặp lại, gặp một lần đánh một lần”. Sau đó tôi còn cố ý dẫm lên kính của anh ta một phát.

Đến bàn, tính tiền!

Ông chủ lấp ba lấp bắp, tính tính sau đó tôi móc ra vài tờ nhân dân tệ và nói: “Không cần trả lại”.

Ông chủ nhìn tôi với vẻ đồng tình, nói: “Cô gái, bảo trọng”.

====

Chú thích:

**Mã vương gia:* Tức Mã Thân, tên đầy đủ là Thủy Thảo Mã Minh Vương. Là một nhân vật có ba mắt trong truyện “Nam du ký”

(Có nhiều giải thích về tên nhân vật này nên bạn Phong chỉ chọn một cách giải thích thôi)

Chương 9 : Hành trình chạy trốn của nỗi đau

Khóc lóc đi ra ngoài quán cơm, tôi gào to: “Con mẹ nó sao lại phản bội thế chứ? Con mẹ nó sao tôi lại bị đá rồi chứ!”.

Tôi gọi điện cho mẹ già:

“Mẹ, con gái mẹ chia tay với người ta rồi”.

Mẹ già: “Tại sao”.

Tôi: “Anh ta có bệnh về giới tính, hơn nữa nhiều khả năng đã mắc bệnh bại huyết, lại còn già trước tuổi nữa, thần kinh hỗn loạn, quan trọng nhất là, bệnh đó không cách nào chữa khỏi, mặc dù bây giờ nhìn chẳng khác gì người bình thường, thế nhưng bên trong hỏng hết rồi”.

Mẹ già: “Chết tiệt, lại xài chiêu này”.

Tôi: “Mẹ ơi, con dễ bị phản bội quá”.

Mẹ già: “Con nha đầu đáng chết kia, mau về nhà”.

Bắt xe về nhà.

Tôi đau lòng tới mức không thốt lên một câu.

Mẹ tôi đã móc hết ruột gan ra để dùng thành ngữ danh ngôn an ủi tôi. Ví dụ như:

“Không trải qua mưa gió thì sao thấy được cầu vồng?”.

“Chính mình chia tay, kệ người ta kết hôn đi”.

“Đàn ông mà đáng tin thì lợn sẽ biết leo cây”.

Tôi không nhịn được liền xà vào lòng mẹ, khóc lóc âm ỉ.

Mẹ già xoa đầu tôi rồi hỏi hận nói: “Haizz, đều tại mẹ, không có việc gì làm sao lại sinh ra con xinh đẹp thế này để làm gì chứ? Haizz”.

Tôi nôn trước cái đã!

Đột nhiên tôi nói với mẹ: “Mẹ, con xử cả hai người đó rồi”.

Mẹ tôi dừng tay lại và hỏi: “Nghiêm trọng không?”.

Tôi: “Cũng khá nghiêm trọng, con đập ba cái đĩa lên đầu tên tiện nhân đó, còn con tiện nhân kia thì con cho hai cái tát, đá cho một phát nữa”.

Mẹ già: Chân tay run rẩy –ing...

Cầm lấy cái chổi: “Cái đứa chết tiệt này, làm sao cứ phải khiến người khác lo lắng thế hả? Đánh chết người ta thì làm sao, đánh không chết lại phải đền viện phí thì sao hả, đánh tàn phế phải đền thì sao hả?”.

Trong lúc gà bay chó nhảy, tôi không thềm để ý tới nỗi đau của mình nữa, tôi tìm cây lau nhà, phải tìm thấy cây lau nhà đã nếu không sắp bị đánh chết đến nơi rồi.

“Bố già, mau về quán vợ đi”.

“Con gái ông đánh chết tôi rồi”.

“Còn đạo lý nữa không đây?”.

Tôi khóc!

Ngày tháng vẫn tiếp tục trôi, thế nhưng, tôi thực sự đau lòng, bạn nói xem tôi phải đi đâu để tìm anh chàng trẻ trung, đẹp trai, nhiều tiền, dịu dàng, chưa vợ chứ?

Có thể nói là cực phẩm, chỉ có thể gặp được chứ không cầu được.

Tôi đau lòng quá, tôi đau lòng tới mức hắt cả nước mũi văng lên trần nhà.

Tôi thềm vào!

Không muốn đi làm, tôi gọi điện tới công ty xin phép.

“Tại sao?”.

“Em lại bị đá rồi”.

**Tôi có thể cảm nhận được đầu dây bên kia đang vui sướng, đồ đàn bà chết tiệt, đi mà vui
=. =**

Nữ cấp trên giả vờ an ủi tôi vài câu, cúp máy.

Mẹ già tôi xông vào.

Ném cho tôi một cái túi rồi ra sức kéo tay tôi: “Con gái yêu, tất cả vì con, con đánh ai không đánh lại đi đánh người có tiền có quyền, mẹ già lo lắng không bao bọc được cho con, con mau về quê nhà ông bà ngoại trốn tạm đi, mau lên, mau lên, mau lên”.

Chết tiệt!

Tôi bị đuổi ra khỏi nhà!

Về quê tìm ông bà ngoại nương nhờ? Tôi không đi đâu, về cái nơi gà không đẻ trứng, chim không đi vệ sinh ấy, buồn chết đi được.

Tôi nằm dài trên ghế trong công viên, nghĩ xem phải đi đâu. Thực sự chưa nghĩ kĩ xem đi đâu tôi đã mò ra bến tàu hỏa, leo lên một chuyến tàu.

Lên xe rồi mới phát hiện ra, thành phố sắp tới là thành phố vô cùng khủng khiếp trong truyền thuyết.

Mẹ nó chứ, chết cũng không sợ thì lần này sợ cái gì chứ?

Ôm niềm quyết tâm chắc chết tôi bước vào cuộc hành trình này.

Đến điểm dừng, tôi xuống tàu – trạm tàu hỏa kinh khủng nhất trong truyền thuyết.

Sao mọi người nhìn tôi với ánh mắt quen thuộc thế này?

Hay là, thấy tôi xinh đẹp như hoa, thiên tiên tuyệt sắc, nên động lòng háo sắc?

Tôi lằm bằm.

Một đứa bé đứng cạnh hỏi mẹ nó: “Mẹ ơi, người này bị thần kinh à?”.

Tên nhóc chết tiệt, đợi tí nữa mẹ mày không có ở đây, chị đây giải quyết!

Tôi ôm túi, đi về phía trước, vẫn có người nhìn theo tôi.

Tôi lao lên trên, mọi người tản đi hết.

Tôi ngạc nhiên.

Đột nhiên, tôi phát hiện ra, những tờ báo bán ở quảng trường, có một tờ thông cáo nhắc tìm người nhà rất to, là ảnh của tôi.

Chương 10 : Về nhà và dự tiệc

Vạn vẹo người bước ra khỏi nhà và gọi điện thoại.

Tôi: Mẹ già, là con.

Mẹ già: Đứa đáng chết, con chạy đi đâu thế hả? Mẹ đến nhà ông bà ngoại mà không thấy con ở đây!

Tôi: Bây giờ chuyện thế nào rồi? Ai chết thế?

Mẹ già: Chả ai chết cả.

Tôi: Vậy sao lại treo giải 5 vạn cho ai tóm được con?

Mẹ già: Đó là thông báo tìm người, 5 vạn để cảm ơn.

Tôi: ????

Mẹ già: Con đừng nhiều lời, giờ con ở đâu? Đợi anh họ con đến đón. Nói cho con biết, trước khi anh họ con tới nếu như con mà để lộ ra thì cứ về nhà chờ chết đi! Nhớ kĩ, trốn cho kĩ vào, nếu mà bị lộ ra thì con cứ giả điên giả sốt cho mẹ, nói con không phải là con, nhất định phải đợi anh họ con tới đón.

Tôi: Mẹ già, con là con ruột của mẹ à?

Tôi ở khách sạn đợi hai ngày, anh họ đến đón tôi.

Hóa ra hôm sau Tiểu Phiên đã tới nhà tôi, kể hết mọi nỗi oan khuất cho mẹ tôi nghe.

Nói với mẹ tôi là, người anh ấy yêu nhất là tôi, tôi đánh anh ấy cũng không sao, chỉ cần tôi trở về.

Mẹ tôi vô cùng đặc ý dẫn anh ấy về nhà bà ngoại, kết quả chẳng thấy gì.

Mẹ tôi bắt đầu lo lắng.

Tiểu phiên cũng thế, về nhà liền đăng thông báo tìm người nhà.

Tiểu Phiên rất có thành ý khi tới đón tôi, bản thân tôi cũng không lờ rời xa anh chàng độc thân kim cương này, vừa ngoan vừa nghe lời lại vừa có tiền, nếu như người ta đã giải thích rồi, hơn nữa giải thích rất hợp tình hợp lý nên tôi cũng chẳng nói gì nhiều.

Về nhà rồi.

Đương nhiên mẹ tôi vui nhất, nhìn điệu bộ của mẹ tôi là biết nhất định đã nhận được không ít lợi lộc, mắt tôi đỏ hoe.

Anh trai và bố chồng tương lai cũng tìm tôi nói chuyện, mọi người đều nói, Tiểu Phiên là người thật thà. Ngoài việc hay mềm lòng ra thì chẳng có tật xấu nào cả, vì thế điểm xấu này đều bị người ta lợi dụng.

Người đó chính là Tiểu Vy.

Chết tiệt. Không cho cô nhìn thấy chút màu mè thì cô tưởng tôi ăn chay chắc, tôi âm thầm tính toán nhất định phải dùng chút thủ đoạn, cho con nha đầu thói đó biết mặt.

Nhanh chóng, một vở kịch lớn lại bắt đầu.

Không lâu sau. Tiểu Phiên bảo với tôi có một buổi tụ họp, sẽ dẫn tôi tới giới thiệu với mọi người, đều là người nhà và bạn thân, có bạn học của anh ấy nữa.

Tôi không quan tâm.

Thế nhưng Tiểu Phiên lại cứ ập a ập úng nói với tôi, anh ấy có một số người thân ăn nói hơi khó nghe, còn nữa, bố của Tiểu Vy là bạn thân của bố anh ấy, có thể cô ấy cũng ở đó...

Lại có chuyện này nữa à? Tôi sửng lại, sau đó khà khà khà khà...

Tôi đợi chính là ngày này!

Về nhà tôi nói với mẹ già một lượt, sau khi hiểu hết các mối quan hệ lợi hại, mẹ tôi không tiếc tiền đầu tư cho tôi.

Mẹ già: Đủ chưa?

Tôi: Chỉ đủ cái áo.

Mẹ già nghiêng rằng: Lại tốn một xấp nữa.

Tôi: Còn thiếu đôi giày!

Mẹ già: Run rẩy móc thêm một xấp.

Tôi rất hào phóng trả lại một tờ, nhiều rồi.

Trước khi mẹ tôi băng hoại và phát điên lên, tôi vọt nhanh với tốc độ tên lửa.

Tiền, tiền, tiền!

Thứ tôi yêu nhất!

Tôi dùng một nửa của một nửa của một nửa để mua một cái váy.

Tôi vốn xinh đẹp nên mặc gì cũng đẹp.

Soi gương chán chê sau đó tôi nói với cô nhân viên bán hàng đứng bên cạnh: “Cô gái này thật là xinh đẹp”.

Trước khi cô bán hàng buồn nôn, tôi trả tiền và đi ngay.

Tiểu Phiên tới đón tôi, trên đường anh ấy có tâm sự thì phải, cứ định nói gì đó rồi thôi.

Tôi không chịu được nên hỏi thẳng: “Có gì thì nói đi”.

Tiểu Phiên không nén được nên nói: “Tiểu Nam, hay là chúng ta không đi nữa, em không biết đó thôi, bà dì mà bố anh đang kiếm ấy, người nhà họ cũng đi, những người đó không có văn hóa, anh lo cho em”.

Trong lòng tôi thầm nghĩ: Chết tiệt, không có tí văn hóa nào, có thể bằng mẹ tôi không? Mẹ tôi tôi còn không sợ thì còn gì tôi không dám đối mặt nữa chứ?

Tôi nói: “Không sao không sao, vì anh em sẽ nhịn”.

(Buồn nôn...)

Rất nhanh sau đó đã tới nhà hàng, rượu xanh đèn đỏ, vô cùng hoa lệ.

Có tiền thật tốt. Có tiền thật tốt. Có tiền thật tốt.

Nhờ nhả bước xuống xe, giả vờ mình là công chúa cao thượng nhất cái thế giới này, được hoàng tử ôm eo bước xuống...

Đến cửa.

“Cô ơi...”. Một giọng nói ấp úng vang lên.

Tôi chớp chớp đôi mắt mơ màng: “Uh?”.

“Cô..”.

Cô gái ra hiệu, tôi ngoảnh đầu lại nhìn.

Chết tiệt, may mà chưa ngất ra ở đây! Trong túi xách thò ra một cái búa.

Vội vàng chỉnh lý cái túi, Tiểu Phiên cũng chờ người ra nhìn tôi.

“Xin lỗi xin lỗi, đồ vật phòng thân thôi”.

Tiểu Phiên im lặng nhìn tôi rồi nói: “Tiểu Nam, em thực sự khiến anh mê mẩn, anh yêu em đến chết cũng không dứt ra được”.

Chết tiệt, quá quắt quá!

Khi không thích một người thì cô ấy có làm gì cũng không thấy hay ho.

Khi thích một người thì ngay cả cô ấy cầm búa bạn vẫn thấy đẹp.

Tôi mỉm cười, tiếp tục mỉm cười, mỉm cười tiếp.

Chết tiệt, nếu mà không khiến anh mê mẩn thì tôi đi chết.

Đúng cái lúc chúng tôi đang ân ái nhìn nhau đầy tình cảm thì tôi cảm nhận được một ánh mắt ác độc nhìn tôi.

Chương 11: Đàn bà đánh đá cũng cần phải có tổ chất

Ngheo đầu nhìn cái thấy Tiểu Vi ở phía xa, nhìn tôi đầy căm thù, bên cạnh còn có mấy con nha đầu đang tức giận như kiểu cái mông nó chi phối cái đầu, máu nóng dồn lên, cứ chồm chồm lên chờ đợi ra tay cho cô ta.

Xa hơn chút nữa là bà mẹ kế mượn xe lần trước, cũng đang nhìn về phía tôi, bên cạnh bà ta là mấy bà già ăn mặc diêm dúa, lòe loẹt nhưng lạc bầy đàn, miệng nhọn, má hóp, mắt chó, cứ gườm gườm nhìn người khác.

Tôi nhìn qua một cái, đàn bà đành hanh thuộc cấp độ kém nhất, còn quá xa so với mẹ già tôi, đối với tôi mà nói, cho dù cả đám bọn họ có xông lên thì cũng chỉ là chuyện nhỏ!

Nhìn qua một lượt, những mụ đàn bà trong đám này chẳng ai có thể làm hại tôi được.

Tí nữa thì tôi ngửa mặt lên trời mà cười sằng sặc.

Độc cô cầu bại bại bại bại....a.

Tôi cười đắc ý, tôi cười đắc ý, cười đắc ý.

Cười suýt rơi cả cằm.

Tiểu Phiên nắm chặt lấy tay tôi:

“Anh sẽ bảo vệ em”.

Tôi đặc ý cười.

Tôi là một con sói chạy tới giữa bầy cừu.

Tôi sợ ai chứ?

Ai cũng sợ tôi.

Anh cả và bố (bố chồng) luôn luôn đẹp trai, chúng tôi qua bên đó chào hỏi.

Anh cả và bố quý tôi không còn gì để nói, dường như đang muốn công bố với thiên hạ, đây là con dâu của nhà chúng tôi.

Ban đầu đám người nhà, bạn bè nhìn tôi với ánh mắt chả ra làm sao, bây giờ đều nhìn tôi với ánh mắt thân thiện.

Tôi cũng mấy chiêu học được khi xem phim truyền hình lúc 8h tối với mẹ già, cầm cốc rượu, đi khắp nơi làm quen với mọi người, luôn giữ vẻ con nhà khuê các.

Quý mới biết là hai tiếng trước tôi đi chợ mua rau và cải nhau nẩy nửa suất chút nữa là đánh nhau với một bà chỉ vì 5 xu!

Đời người đúng là lên voi xuống chó chả biết đâu mà lần, kích thích quá thì về báo với mẹ già, mẹ già chắc chắn sẽ ghen tị đến nôn ra mắt.

Khà khà khà khà khà.

Nhìn thấy Tiểu Vy và đám nha đầu quanh cô ta cứ nhìn theo tôi chạy khắp nơi, dường như sắp bùng nổ đến nơi, tôi cũng không nhẫn tâm.

Cho họ cơ hội bùng nổ vậy.

Tôi giả vờ đi hóng gió nên bước ra ngoài ban công. 4 con nha đầu liền lao đến trước mặt tôi.

Đồ mặt dày, đồ không biết xấu hổ.

Đồ cướp bạn trai của người khác, đồ thói tha.

Mau trả lại Tiểu Phiên cho Tiểu Vy nếu không thì bọn tao không khách khí với mày.

Đồ đàn bà thói tha, đồ mặt dày! Lại còn bám theo anh Tiểu Phiên đến đây nữa!

Đúng là! Trình độ nhi đồng quá! Chỉ có chút sức thể này mà dám giúp người khác sao?

Tôi đau đớn thay khi nhìn gương mặt đỏ phừng phừng của mấy người họ.

Tôi cảm thấy mình cần phải cho họ mở rộng tầm mắt một tí, phải biết rằng, thế nào mới đúng, đàn bà danh giá cũng cần phải có tố chất.

Liếc mắt nhìn ra ngoài, bên ngoài không ai chú ý tới chúng tôi cả, âm thanh bên trong cũng đủ to rồi.

Tôi đập cốc rượu xuống đất, tay trái chống nạnh, tay phải chỉ người, chân phải gác lên

lan can, lấy một hơi dài, mở miệng, dồn hơi nói:

“Cô là cái đồ thói tha có mẹ đẻ mà không có cha chăm, là loại con hoang, là đồ tạp chủng, là đồ chó ngày, đồ con lừa nằm, đồ lợn làm, đồ vịt bò, đồ chó cái nuôi, đồ mai rùa....”.

Vừa tròn năm phút, tôi không còn hơi thở nữa!

Mấy con nha đầu đó há hốc miệng, trợn mắt nhìn tôi.

Kém cỏi, dám đứng trước mặt lão tổ tông đây mà bán môi buôn lưỡi à, định dùng mỡ lợn bôi trơn chắc!

Tôi gườm gườm ác độc nhìn bọn họ, gió đêm thổi bay tóc tôi, tay trái lấy cái búa trong túi ra.

Còn ai có ý kiến gì không?

Lùi lại!

Cứ thế mà tản.

Cái con Tiểu Vy nhoi lên đầu tiên.

Sửa sang lại mái tóc, tôi cười và bước ra.

Tiểu phiên đang tìm tôi khắp nơi, thấy tôi anh liền chạy vội tới, lo lắng nhìn tôi: “Sao rồi, sao rồi?”.

Tôi cười: “Không sao, em hơi khó chịu một chút nên ra ngoài ban công hóng gió”.

Tiểu Phiên: “Anh thấy Tiểu Vy và đám bạn của cô ta không thấy đâu cả, họ không làm khó em chứ?”.

Tôi: “Không, em không thấy bọn họ đâu cả”.

Tôi đảo mắt bốn phía, mấy con nha đầu còn đang ngồi xổm trong góc nhà.

Tôi lờ mắt.

Chạy rồi!

Đắc ý uống một ngụm rượu, suy nghĩ xem lần sau dạy dỗ Tiểu Vy thế nào, để cô ta biết sự lợi hại của tôi.

Chương 12: Buổi tiệc náo nhiệt

“Hừ, thời buổi này đàn bà mặt dày không biết xấu hổ thật là nhiều, đàn bà vì tiền còn nhiều hơn!”.

“Đúng thế, chắc chắn là vì tiền, nhà cô ta có điều kiện gì đâu chứ, ai mà chả biết”.

“Cũng không biết bố mẹ thế nào mà đẻ ra đứa con gái mặt dày thế!”.

“Khác gì bán thân đâu”.

Chết tiệt! Ai mà to gan thế này?

Lại dám nói mẹ kế của Tiểu Phiên một cách to gan lớn mật như thế?

Nhìn kĩ lại không phải là đám đàn bà danh đá đẳng cấp thấp sao, vừa nói vừa nhìn tôi đầy ác ý, chắc chỉ còn nước chưa kịp mũi tôi mà nói, tôi đây không biết người được nói tới chính là tôi.

Tôi nhấp một ngụm rượu, được lắm!

Tôi khoác tay Tiểu Phiên đi đến, làm quen tí.

Đì của mẹ kế, mẹ của mẹ mẹ kế, lại còn một bà đì họ nữa.

Uh, chính là bà đì họ, quan hệ không thân thiết lắm, có đánh đấm cũng phí.

Tôi chậm rãi lướt qua lướt lại, mấy mục đó nhìn tôi không có phản ứng gì, vừa nói vừa cười ác ý với tôi, càng nói chuyện càng lợi hại, càng nói càng bậy, càng nói càng lớn tiếng.

Nhìn xung quanh không có ai, tôi lao lên cho mục đì họ hai cái tát.

Đám mấy bà tám ấy há hốc miệng, run run nhìn tôi.

Tôi làm bộ dạng không để gì gây sự, cao quý ngút trời, rồi cười khinh miệt nhìn bà ta:

“Bà biết bố tôi làm gì không?”.

Bà đì bị tát cho chóng mặt, giờ mới sực tỉnh, định phản kháng nhưng nghe tôi nói thế liền chần chừ. Dù sao bên này tụ họp vô cùng cao quý, bà ta sao mà động vào được.

Những bà tám khác cũng ngậm bít miệng lại rồi len lén nhìn tôi.

Tiểu Phiên xuất hiện, anh cả cũng chạy tới.

Tôi nghiêm mặt nói với họ:

“Bố tôi là người bán rau”.

Bà đi tức quá gần như phát điên lên: “Mày là cái đồ mặt dày không biết xấu hổ, giả vờ ngây thơ, mày là ai mà dám đánh tao chứ?”. Bà ta gào ầm lên thu hút sự chú ý của mọi người, bao gồm cả mẹ kế.

Nhân lúc mọi người vây quanh tôi cũng kẹp vào trong đám người, lên tiếng khuyên giải: “Chú ý hình tượng một chút chứ, đừng như thế mà”. Rồi nhân lúc đám đông tôi ác man thò chân ra đá cho bà ta ba phát.

Sau đó tôi chau mày, làm mặt cười, dùng đủ mọi emoticon (*biểu cảm*) nói cho bà ta biết: Chính là tôi đá bà đó, là tôi đá đó.

Hê hê hê!

Dã thú phát điên rồi, bà đi chồm lên.

Tôi nói không phát ra tiếng động: Đồ – đại – ngốc!

Tôi đắc ý cười, đắc ý cười.

Đám người đều vây tới, bố cũng đến, uy nghiêm nói: “Đừng gây sự nữa”.

Bà đi xấu hổ im bật.

Quay đầu lại đúng lúc nhìn thấy tôi bơi nước mũi lên áo bà ta. (*Phong's note: Dịch câu này mà rùng mình @_@*)

Ha ha ha!

Dã thú lại lên cơn rồi!

Mẹ kế không chịu được nữa, mặc kệ hình tượng, lao tới kéo bà đi: “Đi lên cơn gì chứ?”.

Mẹ kế A Tam này luôn trong hình tượng cao quý, cổ điển, có thể tức điên tới mức này quả không dễ dàng gì.

Sao có thể dễ dàng bỏ qua cho bà ta thế chứ, ai bảo bà ta ban nãy còn mắng tôi mắng mẹ tôi bố tôi.

A Tam kéo bà đi ra ngoài phòng.

Từ phía cửa có người đi vào, đó không phải là mẹ của Tiểu Vy sao?

Tôi kéo tay Tiểu Phiên: “Mẹ Tiểu Vy có biết mặt bà đi không?”.

Tiểu Phiên: “Chưa gặp bao giờ”.

Ôi thần ơi!

Tôi vui vẻ cười và bước qua chỗ bà ta: “Cháu chào cô”.

Người phụ nữ trung niên hằm hằm nhìn tôi: “Lần trước cô nói ai bị bắt đi khiến tôi...”.

“Cô ạ, quan trọng không phải chuyện đó, ban nãy Tiểu Phiên dẫn bạn gái đến, Tiểu Vy tức quá cãi nhau với cô ta. Thực ra, họ cãi nhau cũng không sao, thế nhưng đám bà đi của mẹ kế Tiểu Phiên lại hợp sức mắng Tiểu Vy là đồ mặt dày, đồ tham tiền, giả vờ ngây thơ...”.

Người phụ nữ trung niên: Cái vũ trụ này, lên cao nữa đi, tôi sắp bùng nổ rồi!

Trong mắt bà ta đã sắp bốc hỏa, lông mày dựng ngược lên rồi!

Tôi sung sướng tới mức răng và mắt sắp dính lại với nhau.

“Cô ơi, họ trốn trong kia kìa”.

Tôi chạy trước dẫn bà ta tới mặt bà dì:

“Bà kia, mẹ tôi đến rồi, look!”.

Mẹ Tiểu Vy bước vào phòng bên.

Bà dì trông thấy liền phi lên trên: “Bà là cái đồ mặt dày, bà dạy con bà kiểu gì thế hả, định bán mình à? Nghĩ tới tiền là phát điên lên à?”.

Mẹ Tiểu Vy bị câu nói này nói trúng mong muốn trong lòng, cơ mà là mong muốn chưa thành hiện thực.

Tay chống nạnh, đối đáp: “Con mụ kia nói gì hả, ăn cơm mà không biết làm việc của con người à, mày giả vờ cái gì chứ, bán cái gì hả, họ hàng nhà mày không phải cũng dựa vào cái ấy để bán à?”.

Ha ha ha!

Mẹ kế, bà ta mắng mẹ kìa!

Tôi ra bộ dờ dẩn đứng đằng sau mẹ Tiểu Vy, nhỏ nước miếng nói với bà dì:

“Ôi, lợi hại quá, lợi hại quá!”.

Ha ha ha!

Dã thú phát điên rồi, bà dì không nhịn được nữa liền xông lên chỗ mẹ Tiểu Vy.

Tiếng đánh, tiếng chửi mắng.

Tôi xông lên, với danh nghĩa khuyên can, nhân cơ hội đá cho bà dì vài phát.

Ha ha ha!

Bà dì ra tay với mẹ Tiểu Vy càng lúc càng dữ, mẹ Tiểu Vy thấy tôi không để ý tới sự an nguy của mình, thấy tôi xông lên giúp đỡ liền vừa đánh vừa nhìn tôi với ánh mắt cảm phục.

Tôi: “Cô ạ, đây là việc cháu nên làm”.

Tôi chạy ra ngoài, Tiểu Vy đang thất thần ở đó.

Tôi lao lên: “Tiểu Vy, mẹ kế của Tiểu Phiên và họ hàng của bà ấy đang đánh mẹ cô kia kìa, mẹ kế nói «phonglamlactuyet.wordpress.com» trước giờ nhìn cô ngửa mắt, bây giờ cô bị đá rồi, nên bà ấy không sợ gì nữa, vừa may trút giận lên đầu mẹ cô”.

Oh yeah.

Lại thêm quân sinh lực đến!

Được sự chỉ huy của tôi, Tiểu Vy nghiêng răng nghiêng lợi, đôi mắt long lanh:

“Mẹ.... mẹ...”.

Hai cánh tay thon nhỏ xông lên.

Tôi lo lắng cho Tiểu Vy thân mỏng lực yếu.

Thế là, tôi nhét một cái gạt tàn vào tay Tiểu Vy.

Và nghe thấy...

Bộp.

Mẹ kể đồ rằm.

Ngừng chiến đấu.

Một vết sưng to lắm!

Tôi cười ác độc, tôi cười ác độc.

Cũng tương đối rồi.

Tôi lao lên, gào to: “Đừng đánh nữa, bên ngoài có nhiều khách, mất mặt lắm!”.

Mẹ kể coi trọng thể diện, bà ấy chưa bao giờ nghĩ sẽ đánh nhau ở trong bữa tiệc, bà đi thấy mẹ kể đồ gục thế cũng vô cùng sợ hãi.

Tôi vội kéo Tiểu Vy và mẹ cô ta: “Mẹ, hai người mau đi đi”.

Tiểu Vy kinh ngạc nhìn tôi, từ khi nào tôi và mẹ cô ta có quan hệ thân thiết thế chứ!

Mẹ Tiểu Vy kéo tay tôi: “Nha đầu tốt, cảm ơn cháu”.

Sau đó, rút!

Mẹ kể sừng một cục to tướng cũng không tiện lộ diện, nên kéo tay bà dì rút lui.

Tôi chỉnh lại quần áo, bước ra ngoài phòng bên.

Nhìn xung quanh, những người ngửa mắt như Tiểu Vy, mẹ Tiểu Vy, mẹ kế, bà dì, đều đã biến mất.

Wow, thoải mái quá, tôi hít thở sâu, tiếp tục công việc làm quen giao tiếp của mình. Khả khả khả!

Tôi đắc ý cười, tôi cười đắc ý!

Chương 13: Thực ra cháu là diễn viên

Bữa tiệc rất thành công.

Tôi biểu diễn rất đạt.

Bà dì bị đánh, mẹ kế bị gạt tàn đập vào đầu, thực sự quá hoàn hảo.

Sau khi về nhà tôi báo cáo với mẹ, mẹ tôi vui chết đi được. Miệng liên tục nói: “Sướng quá đi mất” và yêu cầu tôi lần sau nhất định phải đưa mẹ đi cùng.

Tôi đồng ý.

Cuộc sống vẫn tiếp tục. Công việc vẫn phải làm, tôi vẫn bận rộn.

Đột nhiên, khách không mời mà đến.

Nhìn kĩ lại, là mẹ của Tiểu Vy, chuyện nhỏ!

Quả nhiên thấy tôi một cái là nổ như sấm, hóa ra tôi chính là con yêu tinh thay thế con gái bà ta, yêu quái...

Tôi nghiêm mặt nói: “Chúng cháu có nỗi khổ riêng!”.

Mẹ Tiểu Vy: “Nỗi khổ?”.

Tôi: “Thực ra cháu là diễn viên”.

Mẹ Tiểu Vy: “Diễn viên?”.

Tôi: “Vâng, chúng cháu bắt đầu đi mới làm như vậy”.

Mẹ Tiểu Vy: “Bắt đầu đi?”.

Tôi: “Chúng cháu chỉ muốn tốt cho Tiểu Vy”.

Mẹ Tiểu Vy: “Muốn tốt cho Tiểu Vy?”.

Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt!

Sao cứ nói lại theo tôi thế?

Tiếp theo, tôi kể lại cho mẹ Tiểu Vy nghe một câu chuyện bi tình hư cấu về một chàng trai tốt sắp tuyệt chủng, thân mang trọng bệnh, tình sâu nghĩa nặng, có cha không phải cha ruột, mẹ không phải mẹ ruột, bà không phải bà ruột, ông không phải ông ruột, vì người con gái anh yêu mà nhẫn nhục từ bỏ cô ấy để đi tìm hạnh phúc mới, để cô ấy từ bỏ anh.

Còn tôi, chỉ là vì đã cảm của Tiểu Phiên chút tiền mà thôi.

Khóc, mẹ Tiểu Vy khóc rồi kìa.

Bà ta kéo tay tôi lại và nói: “Cô gái ngoan, vất vả cháu rồi”.

Tôi: “Đây là việc cháu nên làm”.

Sau đó, bà ấy đi về.

“Cô à, cháu yêu cô”.

Chương 14: Mẹ già lộng lẫy đi dự tiệc

Chưa được hai ngày thì nhà Tiểu Phiên lại có tin báo, tổ chức buổi gặp mặt gia đình, mời mẹ tôi tới.

Tôi về nhà nói với mẹ già, mẹ già sung sướng lắm, ôm đầu nói đợi ngày này lâu lắm rồi, mẹ tôi cũng chải chuốt một chút, kiểu gì cũng bị nghiện, xem phim truyền hình lúc 8h nhiều quá đâm trúng độc rồi.

Lần này mẹ tôi đi một lần, hậu quả trực tiếp gây ra là, bà đi sẽ không bao giờ dám tới nhà Tiểu Phiên nữa.

Hậu quả kéo theo đó là, bà đi có thêm một biệt hiệu: Đại tràng lợn.

Sự việc nên được kể từ đầu.

Buổi gặp mặt hôm đó đều là người nhà tham dự, nói là họp mặt gia đình nhưng kiểu gì cũng không cảm nhận được không khí gia đình của những người nhiều tiền.

Ăn mặc thì chỉnh tề, nghiêm túc, gặp mặt thì khách khí.

Mẹ già vừa bước vào liền cười nói có ý, phong thái cao quý lắm, luôn miệng hỏi nhỏ tôi:

“Thế nào? Có đủ cao quý không? Đủ lộng lẫy không? Đủ khí phái không? Đủ khoa

trương không?”.

Chết tiệt, mẹ già, tha cho con đi!

Tiểu Phiên nhẹ nhàng hỏi tôi: “Mẹ sao thế? Giận lắm à?”.

Tôi: “Đúng thế, mẹ kế của anh ban nãy không khách khí với mẹ”.

Tiểu Phiên: “Anh biết rồi”.

Lúc này, bà dì nhìn thấy tôi, tự nhiên sắc mặt chẳng dễ coi chút nào, lông mày dựng lên, lại xiêu lại vẹo...

Ha ha ha, không ngờ bà ta dám tới, lại còn dám nói xấu tôi!

Trong lòng tôi vui mừng nở hoa, hôm nay có mẹ già tôi ở đây, không cần tôi ra mặt.

Bà dì à, bà đen đủi lắm rồi!

Khi mọi người đang đợi đủ người tới để ăn cơm, phụ nữ tụ tập lại với nhau để tám nhảm, đàn ông quây lại khách sáo chào nhau.

Tôi và Tiểu Phiên, bạn bè của anh ấy và anh cả đang nói chuyện với nhau, đột nhiên tôi phát hiện ra mẹ già và bà dì đang nói chuyện, thỉnh thoảng lại nhìn tôi với sắc mặt khó coi.

Tôi nhớ ra rồi.

Bà dì này không biết mẹ tôi, lần trước bà ấy nghĩ mẹ Tiểu Vy là mẹ tôi rồi.

Ha ha ha, kịch hay sắp bắt đầu rồi.

Gặp bà ta, ke ke ke ke ke...

Sắc mặt mẹ già càng lúc càng khó coi, có mấy lần muốn xác định xem bà dì có phải bị thần kinh hay không nữa.

Xông tới trước mặt người ta nói xấu con gái yêu quý nhà người ta, còn có não không biết?

Tôi dùng khẩu hình nói với mẹ: “Bà dì”.

Mẹ tôi đã hiểu, sau đó rất thân thiện khoác vai bà dì họ đi ra ngoài.

Tôi than thầm trong lòng, «phonglamtuyet.wordpress.com» mẹ già tôi không phải đùa đâu, ngay cả tôi còn đánh không lại bà ấy cơ mà, không thể dùng hai chữ “dũng mãnh” mà diễn tả được!

Năm phút sau, mẹ già sắc mặt kì dị bước vào.

Có chuyện à?

Tôi lao tới, kéo mẹ già lại hỏi: “Sao thế?”.

Mẹ già: “Mẹ đánh cho bà ta một trận”.

Tôi: “Cũng có gì đâu, lần trước con cũng đánh ả một trận”.

Mẹ già: “Bà ta nôn rồi”.

Tôi: “Đánh tới nôn? Mẹ già, công lực của mẹ lại tăng rồi”.

Mẹ già: “Bà ta lại nôn ra một đoạn đại tràng lợn!”.

Tôi phun ngay ngụm rượu trong miệng ra: “Mẹ chắc chắn là đại tràng lợn chứ không phải ruột người?”.

Mẹ già: “Bà ấy nói mẹ đánh bà ta đến nỗi nôn cả đại tràng lợn vừa ăn bữa trưa nay ra rồi”.

Tôi:

Một lát sau, bà đi xuất hiện.

Tôi cười chào hỏi: “Hi, đại tràng lợn”.

Bà đi lượn nhanh như điện xẹt, từ đó không xuất hiện trước mặt tôi nữa.

Thực là, tôi đáng sợ đến thế sao? Đồ nhỏ nhen!

Chương 15 : Mẹ già đi shopping

Sau khi bữa tiệc kết thúc mẹ già vẫn ăn nói giữ kẽ.

Chết tiệt, mẹ già, giả vờ quá mức rồi đó. Nhưng mà, tôi không có gan nói.

Tiểu Phiên lại rất lo lắng. anh ấy cứ thì thầm kéo tôi ra và hỏi: “Mẹ không vui, làm thế nào bây giờ?”.

“Làm thế nào? Còn làm thế nào được nữa? Việc gì con gái thích thì mẹ em cũng thích, anh mời mẹ đi shopping đi, đương nhiên, anh nói với mẹ, anh thanh toán”.

Tiểu Phiên đúng là một anh chàng thật thà, anh cầm ngay thẻ đưa cho mẹ.

“Mẹ, chúng ta đến công ty bách hóa mua đồ cho mẹ và bố đi”.

Mẹ già: cao quý –ing... lộng lẫy –ing... khí phái –ing...

Tôi sắp không chịu được rồi, tôi muốn đánh người quá!

Mẹ già, đừng giả vờ nữa, còn giả vờ thì... quá đáng quá!

Đi ra ngoài cửa mẹ già cầm thẻ thanh toán, dùng sự nhiệt tình mà Dương Quá và Tiểu Long Nữ tích tụ sau 16 năm để được gặp nhau, nói một hơi: “Mẹ muốn mua gì cũng được à? Mẹ muốn mua gì cũng được à?”.

Tiểu phiên: “.... Đương nhiên ạ!”.

Đến công ty bách hóa.

Mẹ già hớn hở nhảy xuống xe.

“Mẹ muốn cái này .. cái này .. cái này .. cái này .. cái này .. cái này .. cái này .. cái này ..”.

“Mẹ, mẹ mua đấm bốc làm gì?”.

“Cứ dùng chổi mãi không sướng lắm, thử cảm giác khác xem thế nào”.

“Mẹ già...”.

Tôi shock.

.....

“Mẹ già, mua cái lau nhà này làm gì?”.

“Phí lời! Đương nhiên là mua cho con rồi, nếu không con lấy gì đỡ bộ đầm bôc của mẹ?”.

Tôi choáng..... tôi shock.

.....

“Có mua dao thái rau không mẹ?”.

“Sao lại không mua? Cái này 40 tệ đấy, con dao ở nhà sớm đã không dùng được rồi, con dao 40 tệ trong truyền thuyết đó! Cho tôi ba con!”.

Tôi choáng..... tôi shock nặng...

.....

“Chết tiệt, mẹ già, mẹ dám mua bồn cầu, thì con... đi chết”.

“Nha đầu chết tiệt, có phải con vác về đâu, mẹ tự vác là được chứ gì?”.

Shock chết!

Không được, tôi muốn nhảy lầu!

.....

Giăng co –ing, khuyên giải –ing, van xin –ing....

Đột nhiên tôi nhìn thấy bà dì từ phía xa, đứng bên một người đàn ông trung niên.

Tôi mặc kệ bà mẹ già đang tiếc nuối với cái bồn cầu, tôi nhảy ngay tới trước mặt bà dì:

“Bà dì, xin chào”.

Sắc mặt bà dì biến đổi: “Cô, cô muốn làm gì?”.

Tôi: “Hỏi thăm thôi mà, dì họ”.

Người đàn ông trung niên đứng cạnh gì ưỡn ngực đứng trước mặt tôi.

Gương mặt nhỏ xương xẩu, đôi mắt dài, miệng vênh ra ngoài, dĩ mắt hôm qua còn động lại, mấy cái râu mũi không ngừng rung rinh trước gió, trên dưới, vô hình trung lại thể hiện ra một kiểu đẹp tri thức.

Tôi không kiềm chế được liền đâm hai phát lên mặt ông ta.

Vẫn chưa kịp nói nhiều đột nhiên tôi phát hiện ra đằng sau ông ta, bà dì đã thay đổi sắc mặt, và cầm đầu chạy không ngoái lại. Tôi vừa may vẫn kịp lên tiếng: **Đừng chạy mà!**

Đằng sau là mẹ tôi, đeo hai nắm đấm bốc trước mặt, cây lau nhà ở giữa eo, hai tay vung vẩy hai con dao 40 tét, hưng phấn bước tới hỏi: “Ai thế?”.

Chết tiệt, nhìn thấy dáng vẻ mẹ thế này bà ta không chạy có mà điên!

Kết thúc:

Khi kết hôn, Tiểu Vy cũng đến, thế nhưng không vào.

Cô ta đứng ngoài khách sạn, nhìn rất lâu.

Rồi nhẹ nhàng đi mất.

Tình yêu của tôi, cuối cùng cũng được thu hoạch rồi.

---END---

